

Rose

แล้วพบกันในวันที่รอดตาย 1

Let's Meet Alive

살아서 만납시다

할로윈 (Halloween)

เขียน

ตรองสิริ

แปล

นางสาว ดิอรานกรทิพย์ สวัสดิ์

คำนำสำนักพิมพ์

ใครจะคิดว่าวันหนึ่งชีวิตสงบสุขจะต้องหนีตายหัวซุกหัวซุนเพราะมีไวรัสระบาด ตัวประหลาดกินคนคล้ายซอมบี้กำลังคร่าชีวิตพวกเขา ชั่วร้ายมนุษย์ด้วยกันยังเผยความเห็นแก่ตัวเพื่อเอาตัวรอด ในสถานการณ์เช่นนี้ แม้แต่ผู้รักมากดีก็ไม่ได้รับการยกเว้น

ฮันแทแบ็กและอีชินฮูได้เผชิญทุกสิ่งทีกล่าวมาข้างต้น ถึงอย่างนั้นเขาก็ต้องฝ่าฟันเพื่อไปให้ถึงจุดหมายที่รัฐบาลกำหนด ทว่าท่ามกลางปัญหาประเดประดัง ฮันแทแบ็กกลับเริ่มเข้าหาอีชินฮูมากขึ้นในฐานะหมาเด็กขี้ข้อนตัวหนึ่ง แนนอนว่าอีชินฮูยอมสับสน เขาถูกว่าจ้างมาเป็นבודดีการ์ดให้อีกฝ่ายในสัญญาไม่ได้ระบุไว้เสียหน่อยว่าต้องรับมือกับหมาเด็กอย่างไร

ไหน ๆ โลกก็ใกล้ถึงกาลอวสาน สถานการณ์คับขันอาจกระตุ้นความรู้สึกแปลกใหม่ที่ไม่เคยสัมผัสมาก่อน หากอยากรู้ว่าพวกเขาจะรับมือทุกสิ่งได้อย่างไร โปรดพลิกอ่านหน้าถัดไปและร่วมลุ้นไปด้วยกันนะคะ

Rose

จากใจนักแปล

สวัสดีค่ะ นักอ่านที่น่ารักทุกท่าน

ก่อนอื่นเลย ขอขอบคุณจากใจที่เลือกหยิบ “แล้วพบกันในวันที่ รอดตาย” มาอ่าน ท่ามกลางสิ่งดึงดูดใจมากมาย การสละทรัพยากรเวลา อันมีค่าของทุกท่านซึ่งทำให้เราได้มาเจอกันในสวนอักษรแห่งนี้ ถือเป็นเกียรติอย่างยิ่ง หวังว่าเรื่องราวของซินฮูกับแทแบ็กจะทำให้คุณเพลิดเพลิน อ่านสนุกได้ไม่มากก็น้อย

นิยายเรื่องนี้เปิดฉากด้วยบรรยากาศไม่ชอบมาพากล ณ ใจกลางกรุงโซล เมื่อเกิดเหตุการณ์ผิดธรรมชาติที่อธิบายไม่ได้ ใจกลางเมืองใหญ่พบเห็นสิ่งมีชีวิต (?) ประหลาดที่กลุ่มมุดกักกินทำร้ายผู้คน ความสิ้นหวังของผู้เหลือรอดดำเนินลงเรื่อย ๆ ในโมงยามที่ไม่อาจไวใจใครได้อีกแม้แต่รัฐบาล ประกายแห่งความหวังเดียวคือการอพยพหนีลงใต้ไปท่าเรือมกโพให้เร็วที่สุด และซินฮูก็รับหน้าที่นั้นพาแทแบ็กเดินทางไปด้วยกัน

ระหว่างการเดินทาง นอกจากเราจะได้ลุ้นระทึกไปกับทั้งสองหนุ่ม ยังได้เรียนรู้การเติบโตทางจิตใจของพวกเขาพร้อมกันไปด้วย คนบางคนนั้นเติบโตมาพร้อมบาดแผล ทั้งเชื่อร้ายลึกกักกินในใจ ทำให้มุดมองกับทัศนคติต่อชีวิตบิดเบี้ยวโดยไม่รู้ตัว ถึงอย่างนั้น การได้รับความรักและปรารถนาดีจากใครอีกคน ก็อาจกลายเป็นยาถอนพิษและชุบชูหัวใจเราค่อย ๆ มีพลัง อยากเป็นคนที่ดีขึ้น เพื่อจะได้พบกันในวันที่ดีกว่า

หวังว่าเรื่องราวในนิยายเรื่องนี้ จะพาให้คุณผู้อ่านหลุดพ้นจากปัญหาว่าุ่นใจในชีวิตจริงได้สักชั่วขณะ มาร่วมเอาใจช่วยการผจญภัยพร้อมกันเติบโตของซินฮูกับแทแบ็กไปด้วยกัน

แม้จะพยายามทำงานอย่างเต็มที่แล้ว แต่ก็ยังมีข้อบกพร่องอีกมากนัก หากมีสิ่งไหนผิดพลาดจึงอยากขอภัยนักอ่านทุกท่านมา ณ ที่นี้ โปรดชี้แนะ พูดคุย และมาเป็นเพื่อนร่วมอ่านหนังสือกันได้ค่ะ

<https://www.goodreads.com/trongsiri>

สุดท้าย ขอขอบคุณกองบรรณาธิการทุกท่านของทางสำนักพิมพ์ ที่กรุณาดูแลต้นฉบับด้วยดี เป็นกำลังใจให้ทุกๆ ท่านเสมอค่ะ

จนกว่าจะพบกันใหม่
ตรองสิริ

ทดลองอ่าน

Trigger Warning

Angst	มีความรุนแรงทางอารมณ์ บีบคั้นกดดัน
Abuse	การทำร้ายร่างกายและจิตใจ
Blood	เลือด
Cannibalism	การกินเนื้อเผ่าพันธุ์เดียวกัน
Cutting	ใช้ของมีคม
Gore	มีความโหดร้าย รุนแรง
Imprison	การกักขังหน่วงเหนี่ยว
Violence	การใช้ความรุนแรง

นิยายเรื่องนี้มีความรุนแรงสะท้อนขวัญ และกล่าวถึงเรื่องเพศชัดเจน

เนื้อหาเป็นเพียงเรื่องสมมติ ไม่ได้มีเจตนาวิจารณ์ศาสนา

หรือความเชื่อท้องถิ่นใดๆ

บุคคล ลัทธิ ศาสนา สถานที่

และองค์กรที่กล่าวถึงล้วนเป็นสิ่งสมมติ

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทนำ

เฮลิคอปเตอร์พลัดตก

เดือนกันยายน ค.ศ. 2024 กลางหน้าป่าเมืองยงอิน จังหวัดคยองกี สาธารณรัฐเกาหลีใต้

เฮลิคอปเตอร์ลำสีดำบินผ่านเหนือเมืองเงียบสงบ เสียงใบพัดตึก ๆ ๆ ดังขรมฟ้าราตรีสงัด ทว่าลำเฮลิคอปเตอร์ที่เดินทางมาไกลเประอะเบือนด้วย ละอองทรายเม็ดขาว

บรรยากาศบนหน้าป่า มีเสียงดังจากเครื่องยนต์ท่ามกลางความเงียบ อุปกรณ์สื่อสารไร้สายถูกหยิบมาใช้ส่งสัญญาณติดต่อหากองบัญชาการ

“เหยี่ยวดำเรียก เหยี่ยวดำเรียก กองบัญชาการตอบด้วย”

“กองบัญชาการทราบแล้วเปลี่ยน”

“มีผู้บาดเจ็บ มีผู้บาดเจ็บ เป็นแผลทะลุทรวงอกอย่างต่ำห้าแผล ไม่ลีสิบแผล ช่วยเตรียมหน่วยแพทย์ด้วย เฮลิคอปเตอร์จะลงจอดในอีกสิบแปด นาที ขออย่า ในอีกสิบแปดนาที”

“กองบัญชาการรับทราบ เราจะส่งทีมแพทย์ไปรอที่ลานจอดเฮลิคอปเตอร์ เป็นแผลถูกปืนยิงใช่หรือไม่”

“ไม่ใช่”

“งั้นขอทราบสาเหตุการบาดเจ็บด้วย”

“เลือดเยอะมากจนมองไม่ออก เป็นแผลถูกบาดจากวัตถุที่ลึกลงและคมกริบ แผลน่าจะลึกถึงปอด เลือดไหลทะลักปริมาณมะ...มากเหลือเกิน สิบโทพัก ตั้งสติหน่อย! เอ่อ...ผู้บาดเจ็บมีอาการ...เขากำลังชัก อาจเป็นภาวะช็อกจากการเสียเลือดมาก เฮ้! จับให้แน่นๆ สิ!”

“แผลถูกมีดแทงนั่นแหละ”

“ไม่ใช่ แต่เหมือน...เหมือนเขาถูกเสือหรือสุนัขพันธุ์ที่ดุร้ายมาก ๆ กัด”

“ขอทราบประวัติผู้บาดเจ็บ ทางเราจะได้เตรียมเลือด”

“ผู้บาดเจ็บคือสิบโทพักโฮจิ้น รหัสประจำตัวทหารคือ หนึ่ง สาม... เอ๊ะ...สิบโทพัก ลูกไหนแล้วเหรอเนี่ย ค่อยยังชั่วแล้วเหรอ”

“สิบโทพัก อย่าขยับตัวครับ คุณเสียเลือดมาก...สิบโทพัก?”

“กรร...!”

“เฮ้ย อะไรวะเนี่ย! สิบโทพัก นายเป็นอะไร!”

“อ้ากกก! ทะ...ท่านสิบโทกัดแขนผม โอ๊ยยยย! แขนผม! แขนผมมมม!”

กร๊อบ หงับ กร้วมๆ

“สิบโทพัก บ้าฉิบ นายทำบ้าอะไร! เสียสติแล้วรึไง!”

“พะ...ผมเจ็บแขนครับ! โอ๊ยยยย!”

“ทำไมเขาทำแบบนี้! ยิง! ยิงทิ้งซะ!”

“หา? เฮ้ จะยิงใคร...”

ปังๆๆ! ปังๆๆ! ปังๆๆ!

“เรียกเหยี่ยวดำ เรียกเหยี่ยวดำ เกิดอะไรขึ้น นี่กราดยิงกลางหน้าฟ้า เกาหลีนี่อะไระ”

“เดี๋ยวก่อน สิบโทพัก...”

“อะ...เขาตายไหม”

“แขนผม! เวรเอ๊ย แขนผมขาดแล้ว!”

“ห้ามเลือดสิ ห้ามเลือด!”

“เขาเป็นตัวละคร ระวังจริง ปากฉีกกว้างได้ขนาดนั้น”

“ตรวจชีวิตสิบโทพักตายหรือยัง”

“ชะ...ซีพจรเขาหยุดเต้นแล้วครับ ม่านตาก็ไ้ปฏิกิริยา เขาเสียชีวิตแล้ว”

“เรียกเหยี่ยวดำ เรียกเหยี่ยวดำ รายงานสถานการณ์ด้วย”

“ลิบโทพัค...จู่ ๆ ก็ลุกขึ้นแล้วกัดแขนลิปตรีชินครับ”

“...ว่าไงนะ”

“แขนข้างขวาเสียหาย ถูกหึ่งกระชากขาดทั้งแขน แล้วลิบโทพัคก็...กะ...กินแขนข้างนั้นครับ”

“...เหยี่ยวดำ กองบัญชาการไม่เข้าใจรายงานของคุณ”

“อา...บ้าฉิบหาย ผมก็ไม่อยากจะทำหรือหอก ลิบโทพัคอำปากกว้างแบบโคตรกว้างเลย! แล้วเขาก็กัดแขนลิปตรีชิน กัดคำเดียวถึงข้อศอก! พันเขาเหมือนปีศาจ...”

“กรร...”

“ท่านร้อยโท! ลิบโทพัคลุกขึ้นมาอีกแล้วครับ!”

“อา ไอ้เวรนี้ ไม่ตายสินะ เฮ้ย ยิง! ยิงอีก!”

ปังๆๆ! ปังๆๆ!

“ทำไมถึงไม่ตาย!”

“เขาไม่ตายครับ!”

“ทำไงกันดีครับ! อ้าก! ท่านลิบโทพัค ทำไม่! โอ้ย! ขาผม! ขา!”

“ห้าว! ระเบิดหัวเขา!”

“เฮลิคอปเตอร์สันเกินกว่าจะเลี้ยงเป้าได้ครับ ถ้ายิงพลาดอาจโดนทหารนายอื่น!”

“ยิงซะ ฉันสั่งให้ยิง!”

“ชะ...ช่วยด้วยครับ! ช่วยผมด้วย! ช่วยด้วย! อ้อก...”

“ลิบโทพัคทำร้ายนักบินครับ!”

กรร ซ่า...

“เขากัดคอนักบิน! นักบินสะ...เสียชีวิต เราต้องหนี!”

“ขอกำลังเสริมจากกองบัญชาการ ขอกำละ...อ้ากกกก!”

“เรียกเหยี่ยวดำ เรียกเหยี่ยวดำ ลงจอดฉุกเฉินก่อน เรียกเหยี่ยวดำ

แล้วพบกับวันที่รอดตาย 1

ลงจอดก่อน”

“คือก...”

“อีก...”

“เหยี่ยวดำตอบด้วย”

“...”

“เหยี่ยวดำ!”

แล้ววิทยุสื่อสารที่ไร้ผู้ตอบก็ร่วงหล่นลงสู่พื้นดิน

ทดลองอ่าน

บทที่ 1

ข่าวประจำวัน

ชินอูยีนผุกเนกไท หน้ากระจกเต็มตัว นีวเขายังไม่ชินสัมผัสนุ่มน้มของ เนื้อผ้า ซึ่งก็เป็นเพราะเขาห่างหายจากการผุกเนกไทเสียนาน และก็อาจ เพราะเป็นเนกไทแบรนต์เนมทฐที่ขายหนุ่มักัดพันซื้อ เนื้อสัมผัสเลยต่าง จากเครื่องแบบทหารแข็งโป๊ก

ชินอูแคะ ๆ ผุก ๆ แก้นเนกไทถึงสามรอบ เขาเหลือบมองนาฬิกาข้อมือ ยังไม่เจ็ดโมงสิบนาที เหลือเวลาอีกประมาณยี่สิบนาทีก่อนออกเดินทาง

ขายหนุ่มคว่ำเลื้อสูทตัวนอกเดินออกจากห้องแต่งตัว

ออฟฟิศเทล¹ ของชินอูเป็นห้องทฐม² ขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่ มีเครื่องเรือน เท่าที่จำเป็น จำพวกโทรทัศน์ โซฟา โต๊ะกินข้าว ถึงจะมีเพียงเท่านี้ แต่ ทุกชิ้นก็ยังเงาวับราวกับของใหม่ เนื่องจากเขาซื้อมาตั้งทิ้งไว้เพราะคิดว่าควร มีติดบ้าน จะได้สมเป็นที่พักอาศัย แต่ตัวเขาไม่ค่อยได้ใช้งานจริง

---

¹ เกิดจากการประสมคำว่า office และ hotel เป็นอสังหาริมทรัพย์รูปแบบตึกสูง แบ่งพื้นที่ใช้สอยเป็นส่วนสำนักงานหรือจุดประสงค์อื่น ๆ รวมถึงมีพื้นที่ใช้เป็นที่พักสำหรับ เช้าหรือซื้อด้วย

² เทียบได้กับห้องขนาดดับเบิลเบดทฐม

ซินฮูพาดเสื้อสูทบนเก้าอี้โต๊ะอาหารอย่างประณีต ก่อนจะไปเปิดโทรทัศน์เพราะติดเป็นนิสัย มากกว่าจะเปิดดูเพราะสนใจข่าวสารบ้านเมืองหรือสภาพเศรษฐกิจ

ละครกับรายการโชว์เสียงดังโหวกเหวกเกินไป ส่วนข่าวแบบมีผู้ประกาศข่าว ช่วงกลางวันกับกลางคืนจะใช้เสียงดังพอประมาณแต่ไม่ถึงกับหนวกหู เหมาะกับเปิดทิ้งไว้ต่างเสียงกล่อมคลอโสตประสาท บางทีก็ได้ใช้ประโยชน์จากข่าวพยากรณ์อากาศด้วย

[สวัสดีครับ ขอต้อนรับสู่รายงานข่าวเวลาเจ็ดนาฬิกา]

หลังจบโฆษณา ใบหน้าของนักข่าวก็ปรากฏขึ้นบนหน้าจอ ซินฮูชำเล็งมองดวงหน้าเรียบร้อยสะอาดตาอันเป็นเอกลักษณ์ประจำตัวของคนทำงานเป็นผู้ประกาศข่าวแวนหนึ่ง แล้วเดินเข้าครัวเพื่อกินมื้อเช้า

เขาเทนมใส่แก้วพลาสติกทรงสูง ก่อนหยิบกระปุกผงโปรตีนใหญ่เบิ้มจากมุมหนึ่งบนโต๊ะอาหาร จากนั้นก็ตักผงโปรตีนกลิ่นหอมมันสองสามช้อนใส่แก้ว แล้วปิดฝาเขย่าเต็มแรง

ซินฮูออกกำลังกายเยอะ ทว่าร่างกายไม่ค่อยมีกล้ามเนื้อเลยต้องขยันกินโปรตีนเสริม ซินปล่อยให้หุ่นผอมบางกว่านี้ เขาคงจะได้ยินคำทักทายอันไร้มารยาททำนองว่า หุ่นแบบนี้ถือป็นไหวเหรอ จะป้องกันประเทศชาติได้ยังไง หรือไม่ก็ จะฝึกร่างกายไหวแน่ะ ซึ่งคำพูดเหล่านั้นยิ่งหนักข้อมากขึ้นเพราะเขาเป็นคนผิวขาวจัด แบบที่ตากแดดก็ไม่ค่อยดำ รูปหน้ามีความโค้งมน ไม่มีเหลี่ยมมุม

บางครั้งก็มีพวกปากดี แซะเขาแบบหยาบคายเหมือนกัน เช่น นายถนัดใช้ร่างกายย้วยวนเป้าหมายละลิ ข้าของการทำให้ศัตรูเสียสมาธิด้วยวิธีสายกันยั่วไซ้ใหม่ ใช้กันไต่เต้าแลกยศละลิทำ เป็นต้น

ซินฮูไม่เถียงให้เห็น้อยแรงเปล่า แต่หากต้องร่วมรบกับคนเหล่านั้น เขาก็มักจะทำเป็นยิงพลาด เป้านี้วัก้อยอีกฝ่ายขาดกระเด็น ไม่ก็เฉี่ยวหูขาดสองท่อน เพราะนี่เป็นวิธีหุบปากคนพรรคนั้นได้ทรงประสิทธิภาพมากกว่า

อย่างไรก็ตาม รูปร่างที่ไม่ได้ใหญ่โตกายก็เป็นปมด้อยในใจซินฮูอยู่ดี เขาเลยขยันกินโปรตีนเสริมจนติดนิสัย

ชินฮูถือแก้วโปรตีนเชคมานั่งที่โซฟา ชายหนุ่มหยิบกองเอกสารที่อ่านไว้เมื่อคืน เป็นเอกสารประวัติบุคคลพร้อมรูปถ่ายจำนวนหนึ่ง

‘ฮันแทแบ็ก’

ข้างตัวอักษรหนาแน่นคือรูปของชายแปลกหน้า ชินฮูส่องรูปถ่ายหน้าตรงเขม็ง เครื่องหน้า ‘หล่อเพียว’ ปรากฏเต็มตา

เพื่อนทหารร่วมรุ่นคนที่ช่วยเขาหางานแล้วว่าอีกฝ่ายเป็นคนดัง รูปหล่อที่สุดในบรรดาถูกชายครอบครัวมหาเศรษฐี มีงานอดิเรกคือแข่งรถ เป็นขวัญใจสาว ๆ ทั้งยังรู้จักมักจี่คนในวงการบันเทิงชนิดเส้นสายหนึ่ก แถมยังเคยถ่ายโฆษณาแบรนด์เนมที่คนทั่วไปพูดถึงด้วย

ชินฮูยิ้มช้า ๆ ตอนได้ฟังครั้งแรก ทว่าพอได้เห็นรูปคนที่ว่า ก็ต้องยอมรับว่าหล่อจริง ๆ นั่นแหละ

ชายหนุ่มในรูปมีดวงตาคม เบ้าตาลึกช่วยให้โครงเส้นสายจากคิ้วถึงนัยน์ตาคมเข้ม จมูกโด่งเป็นทรงสวย ริมฝีปากอ้อมน้ามอง ผิวพรรณสะอาดสะอ้าน ดูสุขภาพดีสมเป็นลูกชายครอบครัวคนรวย

นอกจากรูปถ่ายหน้าตรงก็ยังมีอีกหลายรูป ทั้งรูปตอนถ่ายโฆษณา รูปจากข่าว รูปในชุดนักแข่งรถยื่นถือถ้วยรางวัล รูปที่ถ่ายกับเพื่อน ๆ ซึ่งดูแล้วให้ความรู้สึกต่างกันมากเมื่อเทียบกับรูปถ่ายใบหน้าเรียบเฉย

หน้าตอนยิ้ม... อืม จะบอกแบบนี้ได้ไหมนะว่ามีแววเกเรชอบกล... หน้าตาเจ้าตัวดูไม่ติดมาดคุณชายทุกกระเบียดนิ้ว คล้ายจะขี้เล่น แล้วก็ดูเหมือนคนไม่รู้จักโตด้วย

ชินฮูกวาดตามองรูปถ่ายที่หนีบคลิปไว้รวม ๆ กัน แล้วเลื่อนสายตาอ่านเอกสาร

‘อายุ : 28 ปี

ส่วนสูง : 188 ซม.

น้ำหนัก : 82 กก.

วันเกิด : 18 ตุลาคม

เพิ่มเติม : ลูกชายคนเดียวของเจ้าของกลุ่มบริษัทธุรกิจ HW ปัจจุบัน

รับตำแหน่งหัวหน้าทีมสนับสนุนงานบริหารบริษัท HW

บิดา - พักจินกยอม ประธานบริหารบริษัท HW

มารดา - ฮันกยองอา อดีตประธานบริหารบริษัท HW เสียชีวิตปี ค.ศ.

2018

หมายเหตุ : พักจินกยอมสมรสใหม่กับฮันกยองอาในปี ค.ศ. 2017

ลูกกระตือกรของชินฮูขยับขึ้นลงช้าๆ

“เขาใช้นามสกุลของแม่ ทั้งที่เป็นลูกชายคนเดียวในบ้าน แต่กลับมีตำแหน่งแค่หัวหน้าทีม แทนที่จะได้อยู่บอร์ดบริหาร...ประธานพักจินกยอมจ้างฉันเป็นบอร์ดการ์ดให้เขากิจจริง...แต่เรื่องบอร์ดการ์ดเป็นแค่ข้ออ้าง ก็เล่นสิ่งให้เขียนบันทึกประจำวันรายงานเป็นหน่วยชั่วโมงให้ละเอียดทุกเหตุการณ์แบบนั้น...”

มารดาผู้เป็นอดีตเจ้าของบริษัทเสียชีวิต พ่อเลี้ยงรับตำแหน่งประธานบริหารแทน ลูกชายคนเดียวที่ยังมีชีวิตอยู่ได้เป็นแค่หัวหน้าทีม ไม่ได้ตำแหน่งประธานหรือผู้อำนวยการใดๆ พ่อเลี้ยงอยากรู้จักวัตรประจำวันของลูกเลี้ยงเลยจ้างบอร์ดการ์ดตามประกบเพื่อจะได้รู้ทุกการเคลื่อนไหว

ถึงชินฮูจะรู้จักสังคมไฮโซหน่อยนิด แต่เขาก็พอเดาออกถึงความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองคน

ชินฮูใช้ปลายนิ้วชี้เคาะๆ ตรงข้อมูลบิดามารดา สายตาพลันสะดุดเจอคำศัพท์ที่ติดใจเขามาหลายวัน

โรคประจำตัว : โรครักษาไม่หาย

“โรครักษาไม่หาย...”

หากเป็นโรครักษาไม่หาย ก็น่าจะระบุชื่อโรคชัดๆ กับรายละเอียดเพิ่มเติมด้วยสิ บอกแค่โรครักษาไม่หายเฉยๆ ใช้ได้ที่ไหน เป็นโรครักษาไม่หายประเภทไหนกันนะ ดูท่าคงจะไม่ร้ายแรง เจ้าตัวถึงยังไปตี๋มสังสรรค์กับเพื่อนๆ ได้สบายบรื้อ ไหนจะยังไปทำงานที่บริษัทตามปกติ แล้วยังโหมใช้ร่างกายกับการแข่งรถไหว่อีกต่างหาก

ชินฮูมองรูปแทแบ็กสลับกับคำว่าโรครักษาไม่หายพลางกลืนโปรตีนเชค

ผู้ประกาศข่าวยังคงรายงานข่าวต่อเรื่อยแล้ว ไม่ว่าซินฮูจะสนใจฟังหรือไม่ก็ตาม
[มาถึงข่าวต่อไปครับ เวลาประมาณตีสองของวันนี้ เกิดอุบัติเหตุ
เฮลิคอปเตอร์พลัดตกที่เมืองยงอิน จังหวัดคยองกี เป็นเฮลิคอปเตอร์ของ
หน่วยรบพิเศษที่บินกลับหน่วยบัญชาการยุทธการพิเศษทหารบกหลังปฏิบัติงาน
เสร็จ สำหรับรายละเอียดข่าว เราจะให้ผู้สื่อข่าวภาคสนาม คุณคิมด็อกฮอน
รายงานต่อครับ คุณคิมด็อกฮอน เชิญครับ]

ซินฮูเงยหน้าเมื่อได้ยินคำศัพท์คุ้นหูอย่าง หน่วยบัญชาการยุทธการ
พิเศษทหารบก เฮลิคอปเตอร์ และหน่วยรบพิเศษ คำพวกนี้ดึงเขาออกจาก
สมาธิที่กำลังจดจ่ออยู่กับการอ่านเอกสาร

ซินฮูสูบน้ำขี้ตรงล้นปี ปลายนิ้วลัมผัสแผ่นโลหะเรียบแบนแข็งๆ ได้
เหลือเช็ดเนื้อบาง ซึ่งเป็นแถบป้ายประจำตัวทหาร

เขาลาออกจากกองทัพมาหกเดือนกว่าแล้ว ที่ยังสวมแถบป้ายประจำตัว
ทหารก็เพราะไม่ชินหากไม่สวมมัน คนอื่นเห็นเข้าคงหัวเราะเยาะว่าเขาอยาก
อวดว่าตัวเองเคยทำงานในหน่วยรบพิเศษ

หน้าจอโทรทัศน์เปลี่ยนเป็นภาพนักข่าวคนหนึ่งยืนอยู่ และมีฉากหลัง
เป็นภูเขา

[เวลาช่วงตีสองของวันนี้ เกิดอุบัติเหตุเฮลิคอปเตอร์สีดำนั่งตก
ที่ภูเขาฮัมบั๊ก เมืองยงอิน จังหวัดคยองกี

โชคดีที่ได้ต้นไม้กิ่งไม้ช่วยซับแรงกระแทก เฮลิคอปเตอร์จึงไม่เกิด
เหตุระเบิด]

หน้าจอแสดงภาพเฮลิคอปเตอร์สีดำพังยับบับบืออย่างกับกระป๋อง
อะลูมิเนียมโดนบีบ บนภูเขาไม้ใบพัดแตกหักกระจัดกระจายไปทั่วจนดูอันตราย
ซินฮูจ้องหน้าจอด้วยใบหน้านิ่งค้ำง

[เป็นเฮลิคอปเตอร์ KUH-1 ทหารหน่วยรบพิเศษก้านายและนักบิน
อีกหนึ่งนายใช้บินกลับหลังปฏิบัติภารกิจเสร็จสิ้น กระทรวงกลาโหม
แถลงการณ์ว่าเฮลิคอปเตอร์ตกเพราะเครื่องยนต์ขัดข้อง ขณะนี้อยู่ระหว่าง
ตรวจสอบรายละเอียดเพิ่มเติม

เนื่องจากเฮลิคอปเตอร์ตกบริเวณเชิงเขา นอกจากเจ้าหน้าที่ที่โดยสาร

ด้านโน้ จึงไม่มีผู้บาดเจ็บรายอื่น เจ็ดในเก้าของเจ้าหน้าที่บนเครื่องเสียชีวิตทันที อีกสองนายที่เหลือได้รับบาดเจ็บและเข้ารับการรักษาในหน่วยการแพทย์ของกองทัพ

กระทรวงกลาโหมออกคำสั่งให้ปิดกั้นบริเวณเชิงเขาที่เฮลิคอปเตอร์พลัดตก และระดมสรรพกำลังเฝ้าระวังป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหายอื่นเพิ่มเติมแล้วครับ]

รายงานข่าวจบลงเพียงเท่านี้ ชินฮูเอียงคอ

“...เครื่องยนต์ขัดข้อง? เฮลิคอปเตอร์ของกองทัพนี่นะ”

ช่างเป็นข้ออ้างที่ฟังไม่ขึ้น เฮลิคอปเตอร์ประจำกองทัพ โดยเฉพาะลำที่หน่วยรบพิเศษต้องใช้งาน ย่อมได้รับการบำรุงดูแลอย่างถี่ถ้วน จริงอยู่ที่อาจเกิดเหตุขัดข้องเล็กๆ น้อยๆ เหนือความคาดฝันกันได้ แต่ไม่มีทางร้ายแรงขนาดทำให้เฮลิคอปเตอร์ตก ต่อให้พลัดตกจริง ก็ไม่น่าจะเกิดเฉียบพลันขนาดเจ้าหน้าที่ในเครื่องหลบหนีกันไม่ทัน

ยิ่งไปกว่านั้น...

“ปีน...”

มีรอยกระสุนบนผนังเฮลิคอปเตอร์ แถมยังไม่ใช้ด้านนอก แต่เป็นภายในพื้นที่โดยสาร การหันเหนคราบเลือดเกรอะกรังในนั้นอาจไม่ง่ายสำหรับคนอื่น แต่ไม่รอดพ้นสายตาของชินฮู เขาขบคิดจากระยะประชิดของวิถีกระสุน แสดงว่าไม่ได้ยิงแค่ันดสองนัด แต่เป็นการรัวยิง หรือจะมีศัตรูอยู่ในห้องโดยสาร

ชินฮูคลำแถบป้ายประจำตัวทหารเป็นแนวตั้งแล้วใช้ปลายนิ้วลูบพรางครุ่นคิด ทันใดนั้นโทรศัพท์มือถือเขาก็สั่น เป็นการแจ้งเตือนว่าต้องออกเดินทาง

เขาจำต้องผละออกแล้วลุกขึ้น ก่อนจะคว้ารีโมตกดปิดโทรศัพท์
ทั้งห้องพักพลันเงียบกริบ

เมื่อลิฟต์หยุดที่ชั้นปลายทาง ซินฮูก็กัลดกระดุมเสื้อสูท เขาส่องกระจก
ดิ่งชายเสื้อให้ตึงไว้รอยยับ จัดทรงเนกไทให้เรียบร้อย และกระแอมคอให้โล่ง

แม้สามวันก่อนเขาเพิ่งได้รับคำสั่งให้เริ่มงานหลังการสัมภาษณ์งาน
กับประธานพัคจินกยองผ่าน แต่ชายหนุ่มก็ยังตื่นตระหนก เพราะเกรงว่า
ตัวปัญหาที่จะทำให้งานเขาลำบากขึ้นอาจจะเป็นฮันแทแบ็ก

เริ่มต้นให้ดีจะได้ราบรื่น เหมือนกระดุมเม็ดแรกที่ควรกัลดให้ถูก
รั้งดุม

ซินฮูไม่ได้จะทำงานกับอีกฝ่ายหรือร่วมปฏิบัติภารกิจเร่งด่วน ถึงอย่างนั้น
การวางตัวให้เหมาะสมก็เป็นสิ่งดี เขาทำงานคุ้มกันเป็นบอดีการ์ดให้อีกคน
หากต้องแบ่งใครสูงใครต่ำกว่า แทแบ็กผู้มั่งคั่งดีเป็นลูกชายของนายจ้างก็ย่อม
สูงกว่าอยู่แล้ว

งานบอดีการ์ดคราวนี้คือการใช้ชีวิตเข้าสังคมครั้งแรกของซินฮู
แม้การจัดชีวิตในกองทัพว่าเหมือนสังคมทั่วไปออกจะผิดที่ผิดทาง แต่เขา
ก็คิดว่าคงไม่ต่างกันมากนัก ในเมื่อก็มีผู้บังคับบัญชาที่เขาต้องทำตามคำสั่ง
ต้องทำงานคุ้มกันใครบางคน ฉะนั้นก็คล้ายๆ กันนั่นแหละ

ดิ่ง เสียงสัญญาณดังขึ้นพร้อมกับประตูลิฟต์ที่เปิดออก

เขาเห็นพื้นวาววับภายในอาคารบริษัท การตกแต่งสะอาดหมดจด
เข้ากันได้ดีกับดวงไฟที่คงจะแพงลิ่วและงานประติมากรรมแบบอสมมาตร
เหล่าพนักงานต่างกระวีกระวาดเตรียมตัวเข้านานกัน

พอออกจากลิฟต์ซินฮูก็มองสำรวจไปรอบๆ พลังจินตนาการว่าอีก
สองสามวินาที สำนักงานธรรมดาแห่งนี้จะกลายเป็นสมรภูมิลรบ

หน้าต่างแตกเป็นเสียง คัทธนูบุก ในมือของเขาถือปืน เสียงผู้คน
กรี๊ดร้อง ซินฮูใช้โต๊ะต่างโล่กำบัง เหล่าศัตรูระดมยิงใส่จนโต๊ะไม้เจ้ากรรม
หมดสภาพเหมือนเสื้อเก่าขาดรุ่งริ่ง

เขากลิ้งตัวหลบหลังเสา ลูกกระสุนสาตามาไม่ถึง เจาะเข้าเนื้อเสาคือ
เป็นผลให้ผงปูนซีเมนต์กะเทาะปลิวว่อน

ซินฮูยังตอบโต้ บรรดาศัตรูต่างล้มคว่ำ แต่แล้วจู่ๆ ก็ปืนก็ไร้แรงดัน
ปากกระบอกปืนที่เพิ่งส่งเสียงระเบิดปล่อยลูกกระสุนจากรังเพลิงกลับ

เหลือเพียงเสียงแกรกๆอย่างว่างเปล่า กระสุนหมดเสียแล้ว ชินฮูโยนเป็น
นั้นทั้งอย่างหัวเสีย

เขามองหัวตลุกอื่นที่พอจะใช้เป็นอาวุธ สายตาสะดุดเจองานประติมา-
กรรมที่มีแรงซึ่ได้ซึ่ได้ หากพบกับพื้นคงใช้ส่วนแหลมต่างมิดได้พอไหว นาทิ
ที่เขากำลังจะวิ่งไปตรงนั้น...

“คุณฮูชินฮูใช้ไหมคะ”

หญิงสาวผู้ทำผมรวบไว้ด้านหลังเอ่ยทัก ไหล่ของชินฮูกระตุกเล็กน้อย
หล่อนส่งยิ้มให้แล้วผายมือไปยังทางเดิน

“คุณเป็นบอดีการ์ดของหัวหน้าฮันใช้ไหมคะ เชิญด้านนี้คะ”

“อ่า...ครับ ขอบขอบคุณครับ”

ชินฮูผงกศีรษะทักทายแล้วเดินตามหล่อนไป

ทางเดินสู่ห้องหัวหน้าทีมประดับเรียงรายด้วยภาพจิตรกรรมมากมาย
ที่คงจะราคาแพง ชินฮูมองภาพเหล่านั้นด้วยแวตาสนใจ เขาไม่มีความรู้
ด้านวิจิตรศิลป์ ภาพวาด หรือวัฒนธรรมรู้มรวัยก็จริง แต่พอเห็นของ
สวยๆงามๆ ก็ยิ่งดูออกว่าสวย

เรื่องนั้นช่างก่อนเถอะ แต่ทางเดินนี้ยาวเพื่อยทีเดียว หญิงสาว
ผู้นำทางเขาคงเป็นเลขาของฮันแทแบ็ก ครองตำแหน่งบอดีการ์ดบริหารหรือ
ก็ไม่ใช้ เป็นแค่หัวหน้าทีมแท้ๆ ดันมีห้องทำงานพร้อมเลขาส่วนตัว
แปลกชะมัด แต่ก็นะ แปลกตั้งแต่จ้างบอดีการ์ดคอยประกบพนักงานตำแหน่ง
ระดับหัวหน้าทีมแล้วละ

หรือหมายความว่า...ตำแหน่งหัวหน้าทีมเป็นแค่ชื่อเรียกบังหน้า ที่จริง
แทแบ็กทำงานในบอดีการ์ดบริหาร หรือไม่ก็เป็นฝีมือใครบางคนจงใจจัดห้องทำงาน
ของอีกฝ่ายให้อยู่ไกลและโดดเดี่ยว

ชินฮูหรือตา หญิงสาวหยุดยืนหน้าประตูบานใหญ่ หล่อนส่งสายตาให้
ชินฮูเตรียมตัว ก่อนจะเคาะประตู

“หัวหน้าคะ คุณบอดีการ์ดฮูชินฮูมาแล้วคะ”

ความเงียบก่อดัวประมาณสองสามวินาที

“เชิญเข้ามาครับ”

ก็มีเสียงตอบรับดังลวดออกมา ซึ่งน่าจะเป็นแทแบ็ก

เสียงของอีกฝ่ายท่วมต่ากว่าที่คิดมาก ชินฮูเห็นอีกคนหน้าละอ่อน ก็นึกว่าเสียงคงเหมือนเด็กหนุ่ม ทว่าเสียงที่ได้ยินแม้จะไม่ถึงกับนุ่มลึก แต่ก็ป็นน้ำเสียงทุ้มสมชายชาตรี เล่นมีเสียงแบบนี้บวกกับใบหน้าแบบที่เห็นในรูป ก็เลยเนื้อหอมในหมู่สาว ๆ ลินะ

เลขาฯสาวเปิดประตูให้เขาอย่างใจดี ชินฮูก้าวเข้าห้องทำงานกว้างขวาง ไร่เครื่องเรือนชิ้นเล็กชิ้นน้อยพุ่มเฟือย การตกแต่งภายในเป็นแบบทันสมัย แต่เรียบหรู

แทแบ็กนั่งอยู่กลางห้องในชุดสูทพร้อมเรือนผมสีทอง ชินฮูซึ่งหลุบตาลงเตรียมทักทายพลันเบิกตากว้างเล็กน้อย

เดี่ยวนะ ผมทองงั้นหรอ

เขาคิด ชินฮูมองแทแบ็กราวกับจะจ้องให้ทะลุ ผมของแทแบ็กในรูปถ่ายเป็นสีดำทุกรูป...หรือคนคนนี้จะไม่ใช่แทแบ็ก อยากรู้ก็ตามป้ายชื่อบนโต๊ะทำงานตรงหน้าระบุไว้ชัดเจนว่า “หัวหน้าทีม ฮัน แท แบ็ก” เครื่องหน้าหล่อเหลาก็เป็นแทแบ็กตัวจริงไม่ผิดแน่

ชินฮูกะพริบตาปริบ ๆ ก่อนโค้งทักทายเข้าไปหลายจังหวะ

“อ้อชินฮูครับ ตั้งแต่วันนี้ผมจะมาเป็นบอดีการ์ดของหัวหน้าทีมฮัน ผมจะทำงานให้เต็มความสามารถครับ”

ช่างเป็นคำทักทายแสนจิตซัดและไร้ความสร้างสรรค์ ถึงอย่างนั้น ชินฮูก็ไม่มีคำไหนให้พูดมากกว่านี้ เขาไม่ใช่พนักงานน้องใหม่ผู้เปี่ยมด้วยไฟกระตือรือร้น ตัวเขาทำงานคุ้มกัน จะให้กล่าวทักทายแบบร่าเริงแจ่มใสก็ใช้ว่า จะเหมาะ

ชินฮูโค้งตัวพลงนบหนึ่งถึงทำในใจก่อนจะค่อย ๆ เงยหน้า วินาทีเดียวกันนั้น เขาก็ประสานสายตากับแทแบ็ก

“...”

แทแบ็กมองชินฮูนิ่ง ในมือถือปากกาหมึกซึม สายตาของอีกฝ่ายจ้องชินฮูไม่กะพริบ มุมปากยกขึ้นน้อย ๆ แต่ก็ไม่ใช้ใบหน้ายิ้มแย้ม

ชินฮูนิ่งรับสายตานั้น เขาคิดอัดกับสายตาค้องเขมิ้งไม่ว่างตา แต่ก็

ทำอะไรไม่ได้ จะให้ทำอะไรได้เล่า เขาหันหลังวิ่งหนีตั้งแต่เริ่มทำงานวันแรก
ที่ได้ที่ไหน

ความเงิบงั้นแปลกประหลาดดำเนินต่อไป ปลายนิ้วชินชู่ชู่ขยุกขยิก
เพราะนี่ก็อยากถูบลำแถบป้ายประจำตัวทหารตรงลึนนี่

ตอนนั้นเอง เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น เลขฯสาวเดินเข้ามาในห้อง
ในมือถือแฟ้มเอกสารมาด้วย หล่อนวางไว้อย่างเรียบร้อยตรงหน้าแทแบ็ก
ก่อนกล่าวว่า “ประวัติส่วนตัวคุณอีชินชู่คะ” แล้วค้อมศีรษะเล็กน้อยก่อน
เดินออกจากห้องไป

แทแบ็กเปิดแฟ้ม ในที่สุดก็ละลายจากการจ้องชินชู่เซมิ่งเสียดี้
เขาจึงลอบถอนหายใจแผ่วเบา

“คุณบอดีการ์ดอี? ยินดีที่ได้รู้จักครับ”

ดวงตาแทแบ็กเลื่อนอ่านข้อมูลของชินชู่บนกระดาษ

“ครับ ยินดีที่ได้รู้จักครับ”

ชินชู่ตอบเสียงเบา เขายืนเอามือโพล่หลัง ปลายเท้าแยกออกเล็กน้อย
ในท่าเตรียมพร้อมของทหาร ชินชู่วางอิริยาบถดังกล่าวโดยไม่รู้ตัว เขาเป็น
ทหารนานถึงสิบสี่ปี เพิ่งออกจากกองทัพเพียงครึ่งปี จะให้เลิกทำตัวเป็นทหาร
ก็คงยากเกินไป

แทแบ็กกวาดตามองเอกสารประวัติส่วนตัวของชินชู่ด้วยใบหน้า
นิ่งเฉย

ชื่อ : อีชินชู่

อายุ : 32 ปี

ส่วนสูง : 177 ซม.

น้ำหนัก : 70 กก.

วันเกิด : 15 ตุลาคม

ประวัติ : ร้อยเอกหน่วยบัญชาการยุทธการพิเศษทหารบกแห่ง
สาธารณรัฐเกาหลีใต้ - ราชการปี ค.ศ. 2010 ออกจากราชการปี ค.ศ. 2024

บิดา : -

มารดา : -

เคยเป็นเด็กในความดูแลของสถานสงเคราะห์เด็กกำพร้าอาร์ม

ดวงตาแหแบ็กหรือลิ่งเมื่ออ่านถึงคำว่าเคยเป็นเด็กในความดูแลของ
สถานสงเคราะห์เด็กกำพร้า ชายหนุ่มเบิกตามองซินฮู

“เป็นทหารมาก่อนนี่เอง แถมยังสังกัดหน่วยรบพิเศษด้วย”

“ใช่ครับ”

“เคยฆ่าคนไหมครับ”

“...”

คิ้วซินฮูกระตุกรับคำถามที่โพล่งออกมาอย่างไม่เป็นขลุ่ย นี่เป็น
คำถามที่ค่อนข้างเสียมารยาท ขณะเดียวกันก็เป็นคำถามที่เขาคุ้นเคยด้วย
พอเป็นทหาร แถมยังไม่ใช่แค่หน่วยที่ทำงานกู้ชีพหรือเกี่ยวกับวินาศภัย แต่
สังกัดหน่วยรบพิเศษที่ทำงานปราบปรามศัตรูซ้ำคือเป็นหลัก นี่จึงเป็นคำถาม
ที่เขาได้รับบ่อยๆ

ถึงอย่างนั้นก็ไม่ใช่คำถามที่ตอบง่ายอยู่ดี

ซินฮูบีบมือตัวเองที่โผล่อยู่ด้านหลังแน่น แทะแบ็กยื่นจมูกใส่เขา

“ถ้าลำบากใจ ไม่ต้องตอบ...”

“เคยครับ”

ซินฮูตอบเข้าไปจ้วงหวะหนึ่ง แม้จะเป็นคำตอบสั้นๆ แต่ก็ชัดเจน แทะแบ็ก
จิกยิ้ม แหวดาววโรจน์ด้วยความสนใจ

“ก็คนครับ”

“ผมไม่ได้สนุกกับการสังหารมากพอจะนับทีละคนแล้วจำไว้ครับ”

ซินฮูมองทะแบ็กด้วยแหวตานั้นเฉย ในใจคาดว่าอีกฝ่ายคงจะตั้ง
ถามต่อแบบพวกผู้ชายที่ไม่รู้จักโต ทรชนงตัวว่าตัวเองแน่ ตัวเองแข็งแกร่ง
คนพวกนี้ก็เหมือนๆ กันหมด อีกเดี๋ยวก็คงขอให้เขาเล่าต่อว่าสภาพคน
ที่ถูกฆ่าเป็นยังไง เหมือนในหนังใหม่ ฆ่ายังไง รู้สึกดีหรือแย่ เลือดพุ่ง
กระฉูดเยอะไหม บลาๆๆ

ทว่าทะแบ็กกลับไม่ถามตามที่คาดไว้

“อืม งั้นหรือ”

พูดจบก็เลื่อนสายตามองเอกสารต่อ ท่าทางดูจะเป็นคนไม่ชอบเสียเวลามากกว่าจะแค่รักษามารยาทเฉย ๆ ชินฮูนี่ก็ภูมิใจเพราะเขาก็เป็นคนแบบนี้

ความเงียบเกิดขึ้นอีกสักพัก ระหว่างนั้นชินฮูลอบมองผมสีทองสุดจืดแต่จัดทรงไว้เรียบร้อยของแทแบ็ก ชินฮูอยู่ในกองทัพอากาศทุกคนต้องใฝ่ผมสั้นเกรียนมานาน พอเห็นคนที่ทำสีผมเปรี้ยวเซ็ดฟันแบบนี้แล้วก็อดมองไม่ได้

ชินฮูนึกประหลาดใจระคนอยากรู้เหตุผลที่อีกฝ่ายเลือกย้อมผมสีทอง ทั้งยังคิดเรื่อยเปื่อยว่าถ้าเกิดมาหน้าตาดีแบบนี้ จะไม่สนุกกับการตกแต่งรูปโฉมตัวเองก็แปลกแล้ว

เขาคิดเพลิน ๆ พลังพิศมอองไบหน้าหล่อเหลาของแทแบ็กไปด้วยพอดีกับแทแบ็กที่เงยหน้าขึ้นมา ชินฮูจึงหลบสายตาลง

“ทำไมถึงออกจากกองทัพล่ะครับ บาดเจ็บตรงไหน หรือว่าคำตอบแทนไม่ดี”

“เหตุผลส่วนตัวครับ”

“...”

คำตอบนั้นทำให้แทแบ็กเบ้ริมฝีปาก ซึ่งเป็นสีหน้าไม่พอใจ เจ้าตัวคงหงุดหงิดที่ถามแล้วไม่ได้รับคำตอบ

แทแบ็กทั้งตัวพองพนักเก้าอี้

“เคยอยู่ในกองทัพอจริงหรือครับ”

“ครับ จริงครับ”

“แต่คุณดูไม่น่าจะชำนาญการต่อสู้เลย”

สายตาแทแบ็กมองไล่ตามเรือนร่างของชินฮู แม้จะถูกอีกฝ่ายจ้องเอา ๆ แต่ชินฮูก็ยังนิ่งสนิท

แววตาของอีกฝ่ายบอกความในใจชัดเจนว่ารูปร่างแบบนี้แหละจะทำงานคุ้มกันได้ แทแบ็กคงสงสัยเรื่องนั้น ซึ่งก็สมควรให้สงสัยอยู่หรอก เพราะตอนที่เขาลี้มภาษณ์งานกับประธานบริหารเมื่อหลายวันก่อนก็ถูกสงสัยเช่นกัน หรือตอนทดสอบเลื่อนขั้นในกรมก็ด้วย ชินฮูคลี่ยิ้มมุมปาก

“ผมไม่มีวิธีพิสูจน์ชัด ๆ ได้ทันที...แต่ลองตรวจสอบจากประวัติยืนยัน

ตัวตนในเว็บไซต์ของกองทัพดีโหดใหม่ครับ หรือถ้าไม่อย่างนั้น ลองประมื่อ กับผมดูหน่อยใหม่ครับ”

ใบหน้าของชินฮูเปี่ยมด้วยความมั่นใจ ถึงเทแบ็กจะนั่งอยู่ แต่ชินฮู ก็รู้ว่าอีกฝ่ายรูปร่างสูงใหญ่กว่าเขามาก รายละเอียดน้ำหนักส่วนสูงในเอกสาร ก็บอกไว้ชัดเจน แต่ชินฮูขอเวลาแค่สองนาที่ เขาจัดการอีกฝ่ายได้แน่นอน ถ้าเขาจริง เขาก็มั่นใจว่าจะสังหารอีกคนได้ภายในเวลาเท่านั้นเช่นกัน

ชินทำแบบนั้นเขาคงตงงาน แต่ก็คงไม่แย่นัก ถึงอย่างไรเขาก็มาทำงาน ที่นี้เพื่อจะเติมประวัติการทำงานลงในเอกสารเรซูเม่เพิ่มอีกสักหน่อย

เป้าหมายสูงสุดของชินฮูคือเข้าทำงานที่บริษัทกองกำลังทหารเอกชน (Private Military Company) ของสหรัฐอเมริกา เขาไม่คิดจะใช้ชีวิต จืดชืดต่อในสาธารณรัฐเกาหลีใต้ซึ่งเป็นประเทศกินที่อยู่สบาย ปลอดภัย และไม่อนุญาตให้ประชาชนครอบครองอาวุธปืน

เพียงแต่เขาได้ยืนยันว่าควรเพิ่มประวัติการทำงานอีกสักอย่าง ถึงจะดี ต่อการสมัครเข้าบริษัทกองกำลังทหารเอกชน ชินฮูถึงได้สมัครใจมาทำงาน คู่มกันเจ้าหนุ่มหล่อบ้านรวยคนนี้

งานง่าย เงินงาม สวัสดิการเยี่ยม เรียกว่าเป็นอาชีพที่เหมาะสม กับการฝังตัวทำงานไปสักระยะ

เทแบ็กเหลือบมองนัยน์ตานิ่งสุขุมของชินฮูแล้วก็หัวเราะคิกคัก ชายหนุ่มโปกมี

“ไม่ละครับ ผมร่างกายอ่อนแอ ขอโทษด้วยถ้าทำให้อึดอัด”

“ไม่เป็นไรครับ”

“ผมถามเพราะคุณต่างจากบอดีการ์ดคนก่อนมาก คนนั้นก็เคยเป็น ทหาร แต่รูปร่างหน้าตาเหมือนมาบงซ็อก³ เบียบ”

“ครับ”

“...รู้จักมาบงซ็อกใหม่ครับ คนนั้นอะ ดาราชาย”

³ ล้อเลียนจากมาบงซ็อก นักแสดงชาวเกาหลีใต้ รูปร่างสูงใหญ่ มักได้รับบทบู๊ ต่อสู้ดุเดือด และเคยแสดงเรื่อง *Train to Busan* ด้วย

“ไม่รู้จักรับ”

“งั้นตอบว่า ‘รับ’ ทำไม่ครับ”

“เพราะผมเดาคร่าว ๆ ว่าคุณหมายถึงคนรูปร่างสูงใหญ่ ผมเดาผิด
เหวอครับ”

ชินฮูตอบหน้าตาย คนที่กล่าวถึงไม่ได้เป็นบุคคลสำคัญระดับประวัติศาสตร์หรือนักการเมืองชื่อกระฉ่อน เขาไม่เห็นต้องรู้จักเสียหน่อย ในเมื่ออีกฝ่ายพูดเปรี้ยวเปรย แค่เขาเข้าใจความหมายการเปรียบเปรยนั้นก็น่าจะพอแล้ว

แทแบ็กแค้นหัวเราะกับท่าทีของชินฮู แล้วนั่งเก้าอี้ไปโต๊ะ

“อืม...ก็เปล่าเหวอครับ ผมแค่กังวลนิดหน่อยว่าต่อไปคุณจะคาดเดาอะไรส่ง ๆ แล้วทำงานแบบขอไปทีด้วยไหม”

“...ขอประทานโทษครับ ผมจะไปหาข้อมูลเขาภายในวันพรุ่งนี้”

ชินฮูรับผิดแต่โดยดี เพราะด้วยจุดยืนของแทแบ็ก อีกฝ่ายอาจคิดแบบนั้นจริง ๆ มาบางชื่อทั้งนั้นเหวอ เตี้ยวอกไปต้องค้นข้อมูลสักหน่อย ชินฮูครุ่นคิด ส่วนแทแบ็กผลิยิ้มเพราะมองออกชัดเจนเลยว่าชินฮูคิดจะค้นข้อมูลของมาบางชื่อจากเว็บไซต์แล้วท่องจำประวัติให้ขึ้นใจ

พิลึกคน

นั่นคือบทสรุปการพบชินฮูครั้งแรกที่แทแบ็กนิยาม ชายหนุ่มรู้ความจริงดีว่าคนเคยทำงานในกองทัพมักขาดทักษะเข้าสังคมและหยาบกระด้าง ซึ่งก็เป็นลักษณะประจำตัวแบบเดียวกับพวกบอดี้การ์ดที่ประธานพัคเคยส่งมาให้

ทว่าชินฮูดูแตกต่าง ซึ่งอาจเป็นเพราะตัวเขา ๆ รุ่นสูงไปร่องสะอืดสะอืดดูเหมาะกับการเป็นนักร่องโอดอลมากกว่านายทหาร หรือไม่อย่างนั้นก็อาจจะเป็นแค่เพราะลางสังหรณ์เหลวไหลของแทแบ็กเฉย ๆ

“ท่านประธานของเราสัมภาษณ์คุณแล้ว ผมเองก็ไม่ได้มีสิทธิ์คัดเลือกบุคลากร คงไม่มีเรื่องให้เราต้องคุยแลกเปลี่ยนกันสักเท่าไร คุณมีคำถามไหมครับ เรื่องที่สงสัย จะเป็นคำถามเกี่ยวกับงานหรือเรื่องส่วนตัวก็ได้”

ชายหนุ่มเปิดโอกาสให้ถาม นัยน์ตาของชินฮูสั่นไหวเป็นครั้งแรก เขายับริมฝีปากลางพร้อมนึกคิด ก่อนจะเอ่ยว่า

“...สิ่งที่แพ้”

“เอ๋?”

“มีสิ่งที่แพ้ไหมครับ”

แทแบ็กกะพริบตาให้คำพูดนั้น

ชายหนุ่มมุ่งหน้ากับคำถามเหนือความคาดหมาย ชินฮุกกล่าวต่อ

“เอกสารที่ผมได้รับ...ไม่ระบุข้อมูลเกี่ยวกับอาการแพ้ ผมเลยสงสัยว่า
ถ้าคุณมีอาการแพ้ ได้พักยาติดตัวครบถ้วนดีหรือเปล่าครับ

“อย่างเช่นแพ้ถั่ว...แพ้สัตว์จำพวกกิ้ง กิ้ง ปู...” ท้ายประโยคของเขา
จางหายคล้ายไม่ได้ตั้งใจพูดให้ได้ยิน ลิ่นคำเหล่านั้นก็ปิดปากนิ่งสนิท
ความเงียบโรยตัวปกคลุมพวกเขา ชินฮุกมุ่นคิ้ว นึกว่าตัวเองพูดจาไม่เข้าหู
อีกฝ่าย แต่แล้วจู่ๆ แทแบ็กก็ระเบิดเสียงหัวเราะ แกรมยังเป็นการหัวเราะ
เสียงดังลั่นท่าทางชอบใจ เพราะเจ้าตัวหึ่งกระทืบเท้าและปรบมือประจบด้วย

ชินฮุกมองแทแบ็กหัวเราะด้วยสีหน้าสับสน คำถามว่ามีอาการแพ้ไหม
มันตกลงขนาดนั้นเชียวนะหรือ หรือจะเป็นมุกตลกที่กำลังมาแรงช่วงนี้ ขณะ
คาดเดาไปต่างๆ นานา แทแบ็กก็หยุดหัวเราะเสียที

“คุณไม่ได้ถามเพราะอยากรู้ว่าผมแพ้อะไรจริง ๆ ใช่ไหมครับ”

“...”

“คุณลองถามอ้อม ๆ เพื่อหยั่งเชิงว่าโรครักษาไม่หายที่ว่าคือโรคอะไร
ต่างหาก”

“...ครับ เพราะถ้าเกิดเหตุไม่คาดฝัน ผมจะได้ช่วยปฐมพยาบาลได้
ทันท่วงที”

ชินฮุกยอมรับแต่โดยดี คาง่ายๆ ที่เขียนในเอกสารไว้แล้วว่าโรครักษา
ไม่หายนั้นจิตใจเขามาก ในฐานะบอดี้การ์ด อย่างน้อยเขาคงรู้ชื่อโรคเพื่อ
จะปฏิบัติงานได้เต็มที่ เรื่องอื่นๆ ประเภทชีวิตส่วนตัวบ้าง ความสัมพันธ์
กับผู้หญิง หรือการงานนั้น ชินฮุกพอจะอนุমানได้เองจากการสังเกตภายนอก
แต่กับโรคภัยนั้นไม่ใช่

หากจู่ๆ อาการเกิดทรุดหรือป่วยกะทันหัน อาจเป็นปัญหาใหญ่
เกินรับมือ นี่เป็นครั้งแรกที่เขาทำงานคุ้มกันดูแลคนแบบส่วนตัว ไม่ใช่

งานป้องกันประเทศ ชินฮูไม่อยากเห็นคนที่ตนคุ้มกันล้มตายไปต่อหน้า

แทแบ็กค่อยๆ ลุกขึ้นยืนแล้วเดินอ้อมโต๊ะทำงานออกมา เผยให้เห็นรูปร่างเต็มความสูงของอีกฝ่าย

ชินฮูเคยเห็นผู้ชายตัวสูงใหญ่มามาก ทหารในกองทัพต่างมีหุ่นกำยำ ล่ำสัน กล้ามเนื้อเป็นมัดๆ เทียบกันแล้ว สรีระของแทแบ็กไม่จัดว่าล่ำบึก

ทว่าชายหนุ่มกลับให้ความรู้สึกแตกต่าง จะอธิบายอย่างไรดี ท่อนขาของอีกฝ่ายเรียวยาว ใต้เสื้อเชิ้ตมองเห็นทรวดทรงเอาจอบ แผ่นอกมีมัดกล้ามเนื้อ มอง ล้ำคอตั้งตรง รูปร่างพอบอกกับดารา เห็นว่าเคยถ่ายโฆษณาด้วย หากชินฮูเป็นดากล่อง ก็คงอยากลองถ่ายรูปคนหน้าตาแบบแทแบ็กดูสักครั้ง

ชินฮูผลอพิศมองรูปร่างแทแบ็กเพลิน รู้ตัวอีกทีอีกฝ่ายก็ยืนประชิดแล้ว แทแบ็กโน้มตัวลงสบตาชินฮู พวกเขาห่างกันเพียงสิบนิ้ว ถือว่าใกล้เกินไปสำหรับคนที่เพิ่งเจอหน้ากันครั้งแรก

ชินฮูหน้าหน้า ใจอยากก้าวถอย แต่ก็ต้องยั้งตัวเองไว้เพราะกลัวเสียมารยาท เขาเกร็งจิกฝ่าเท้ากับพื้น แทแบ็กส่งยิ้มละไมก่อนกระซิบบอก

“ร่างกายผมแค่อ่อนแอเฉยๆ ครับ”

“...”

“ไม่แข็งแรง อ่อนแอ ไม่ค่อยมีเรี่ยวแรง เดียวๆ ก็เป็นลม อิมประมาณนั้นครับ วิ่งนานหน่อยก็หน้ามืด เป็นหัวตง่าย เหมือนจะมีอาการแบบหอบหืดร่วมด้วย หัวใจก็ไม่แข็งแรง มีอะไรอีกไหมหน้า...”

“...”

“อ๊ะ แต่ไม่แพ้อะไรนะครับ”

ฟังผ่านๆ ยังรู้ว่าเพื่อเจ้อ แน่ละ คงมีโรครักษาไม่หายที่มีทุกอาการตามที่เจ้าตัวสาธยายมา ทว่าแทแบ็กนั้นดูสุขภาพแข็งแรงดี เรียกว่าดูแข็งแรงมากที่สุดๆ จะถูกต้องกว่า

ไม่สิ แทแบ็กอาจจะเป็นอย่างที่เห็นก็ได้ จะมีสักกี่คนที่สุขภาพแข็งแรงดีเท่าๆ กับที่เห็นจากภายนอก ดูอย่างชินฮูก็รูปร่างไม่ใหญ่โตแต่กลับมีฝีมือต่อสู้ดีเยี่ยม ดังนั้นก็อาจจะมีการฉ้อแบบแทแบ็กที่รูปโฉมสมบูรณ์ ทว่าที่จริงร่างกายอ่อนแอ

หรืออีกฝ่ายไม่ได้ป่วยเป็นโรครักษาไม่หายจริงๆ หรือไม่ก็ตั้งใจปิดบัง หากเป็นกรณีแรกก็ต้องถือว่าโชคดี แต่ถ้าเป็นกรณีหลัง ขอเพียงไม่ร้ายแรงถึงชีวิต ก็ไม่เห็นจะต้องใส่ใจ ถ้าอยากปิดบังนัก ก็ปล่อยให้ปิดบังต่อไปแล้วกัน

ซินฮูไม่คิดจะซุดคั้ยทุกความลับของอีกฝ่าย ในเมื่อเอกสารระบุไว้ชัดว่าเป็นโรครักษาไม่หาย ก็หมายความว่าประธานพัครู้เกี่ยวกับสภาพร่างกายของแทแบ็กแล้ว เขาไม่จำเป็นต้องรายงานเสริมอีก

แค่หวังว่าจะไม่เกิดเหตุการณ์ที่อีกคนสิ้นใจต่อหน้าต่อตาเขาก็แล้วกัน...

อย่างไรก็ตาม ซินฮูไม่อาจซ่อนอาการหน้านี้ไว้คิ้วขมวดเพราะรู้สึกว่าจะถูกหยอกล้อได้ แทแบ็กเห็นดังนั้นก็เอียงคอมองด้วยใบหน้าที่ขี้เล่น

“ทำไมทำหน้าที่แบบนี้ล่ะครับ ผมไม่ได้ดูอ่อนแอหรือกลัว ผมอ่อนแอสุดๆ เลยนี่นา ดูข้อมือสิครับ เล็กเท่านั้นเอง”

แทแบ็กขมื่อให้ดู กระทั่งนิ้วก็ยังเรียวยาวสมรูปโฉมของเจ้าของ ซินฮูพ่นลมออกจุมุกดั่งพรีต อ่อนแอเข้ากับผีนะสิ ข้อมืออีกฝ่ายดูแข็งแรงแถมใหญ่กว่าข้อมือเขาสักสองเท่าได้ พุดจาเลอะเทอะไปเรื่อย...

ขณะขบคิดว่าจะได้คำพูดเหลวไหลของอีกฝ่ายอย่างไรดี แทแบ็กก็ส่งยิ้มหวานพลาถสูดลมหายใจ

“ว่าแต่คุณบอดีการ์ดอีนี๋ย ตัวหอมจัง”

“...ครับ?”

“ใช้น้ำหอมของอะไรครับ”

คำพูดแปลกๆ นั้นส่งผลให้ซินฮูหนไม่ไหว ต้องขยับถอยหลังหนึ่งก้าว แทแบ็กทั้งหล่อทั้งรวย ฆนาตงานอดิเรกยังที่สุดๆ ไม่มีทางสนใจผู้ชายปอนๆ แบบเขาแน่ ถึงอย่างนั้นซินฮูก็ยังรู้สึกอึดอัดอยู่ดี

“ไม่ได้ใช้ครับ คงเป็นกลิ่นสนับุ หรือไม่ก็กลิ่นน้ำยาปรับผ้านุ่ม”

“อืม... งั้นหรือครับ ดีจัง พวกบอดีการ์ดคนก่อนๆ ชอบใช้น้ำหอมถูกๆ ได้กลิ่นแล้วผมเวียนหัว”

ซินฮูทวนรับ “อ้อ” ที่แท้ไม่ได้พุดส่อในทางอย่างไร แต่แค่บอกเฉยๆ ว่าชอบหรือไม่ชอบอะไร

“ผมจะระวังครับ”

ชินสูตตอบสั้นๆ แทะแบ็กจึงยื่นมือมาตรงหน้า ชินสูรีบีบมืออีกฝ่ายทันที มือของทะแบ็กนิ่มแต่ก็แข็งแรง ผิวอุ่นและนุ่มพอเหมาะ ผิดจากมือของเขาที่หยาบกระด้างจากการฝึกทหาร

ทะแบ็กกระชับมือชินสูแน่นขึ้น นิ้วมือกดบนหลังมือด้วยแรงพอเหมาะ
“คุณหมอดีกั๊วดี”

“ครับ”

“ผมภูมิใจคุณครับ หวังว่าเราจะได้เจอกันอีกนานๆ”

“...ขอบคุณครับ”

สั้นคำตอบรับ ทะแบ็กก็ปล่อยมือ ชินสูรีขยับถอยอีกนิด เขารู้สึกแปลกเกมตะขิดตะขวงใจ นิ้วของชินสูชยุขยิกเพราะไอนุ่นจากทะแบ็ก ยิ่งหลงเหลืออยู่บนฝ่ามือ ทะแบ็กเดินกลับไปที่ได้ะแล้วปิดแฟ้มเอกสารของชินสู เป็นสัญญาณว่าการสนทนาของพวกเขาจบลงแล้ว

ชินสูเปลี่ยนอิริยาบถเป็นทำยีนเตรียมพร้อม เขาเอ่ยขอตัวแล้วโค้งลา ส่วนทะแบ็กก็ไม่ได้เอ่ยทัดทานอะไร ชินสูจึงเปิดประตูเดินออกไป แต่ก็เอี้ยวตัวหันหลังมาบอกทะแบ็กก่อนว่า

“อา ถ้าหัวใจของคุณไม่แข็งแรง อย่ากินของหวานอย่างเค็กละเอียดดีกว่านะครับ” ชินสูพูดเสริม “โดยเฉพาะตอนท้องว่าง”

ทะแบ็กทำหน้างั้น แต่ชินสูไม่สนใจ เขาผงกศีรษะลาอีกครั้ง ก่อนจะออกจากห้องไป

เขาตัดสินใจมาตั้งแต่แรกแล้ว มุมหนึ่งบนโต๊ะทำงานของทะแบ็กมีจานใส่เค้กวางไว้ เคียงคู่กับน้ำปั่นจากร้านกาแฟแฟรนไชส์ น้ำเป็นสีน้ำตาลเข้ม แสดงว่าคงเป็นรสช็อกโกแลต ทั้งหมดทั้งมวลคงหวานแสบลิ้นเกินกว่าจะกินตั้งแต่เช้าตรู่

หน้าตาที่ไม่เหมือนคนชอบของหวาน สงสัยคงเพราะเพิ่งอายุยี่สิบกว่าๆ ละมั้ง

คิดแล้วชินสูก็เตาะปาก

ซินฮูเข้าโรงฝึกเทควันโดต่อทันทีหลังเลิกงาน การออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอทำได้ยากขึ้นหลังจากกองทัพ

เขาไม่ถูกรોકกับการยกเหล็กหนักอึ้งในฟิตเนส วิธีบริหารแบบนั้นไม่เหมาะกับร่างกายของเขา ไม่พัฒนาทักษะการต่อสู้ แคมป์บั้นแค่งล้ามาก็ใช้ประโยชน์จริงไม่ได้ ซินฮูคิดหาทางออกหลากหลาย ในที่สุดก็ตัดสินใจเลือกเข้าโรงฝึกเทควันโดแทน ทักษะที่ให้ความสำคัญกับความเร็วและเทคนิคมากกว่าใช้แค่แรงเหมาะกับซินฮูอย่างยิ่ง

พอกลับถึงที่พัก ซินฮูก็อาบน้ำ ตามด้วยชงโปรตีนเชค เขาเปิดโทรทัศน์แล้วนั่งลงหน้าโน้ตบุ๊กเพื่อเขียนรายงานประจำวัน

เขาทำงานบอดี้การ์ดมาได้สามวันแล้ว งานนั้นน่าเบื่อไร้ความพิเศษใดๆ แท้แบ็กใช้ชีวิตจิตใจมืดมิดคาด ชายหนุ่มทำงาน กินข้าว หลังเลิกงานก็เข้าฟิตเนสบ้าง หรือไม่กี่ไปเจอเพื่อนๆ เรียกว่าชีวิตราบเรียบธรรมดามาก

นึกว่าชีวิตคนรวยจะแตกต่างเป็นพิเศษ เขาเลยผิตหวังที่พบว่าไม่ได้มีอะไรต่างกับพนักงานบริษัททั่วไป

ซินฮูจิบโปรตีนเชคแล้วพรมนิ้วบนคีย์บอร์ด

[8.10 น. เข้าร้านกาแฟ - ช็อคครีมชีสเบเกิล / ดับเบิลเอสเปรสโซ่ จาวาชิป จาวาชิป แฟรปปู แฟรปปูชิโน แฟรบบี้/ มาการองสตอว์เบอร์รี่ และบลูเบอร์รี่]

“ฮึ้ย ตั้งชื่ออะไรก็ไม่รู้...”

ซินฮูเห็นว่าใส่คำศัพท์ที่เขาพิมพ์ไม่ถูกสักที *ทำไมต้องตั้งชื่อให้ยาก* นั่นนะ *กะอีแค่กาแฟบั้น* เรียกว่ากาแฟบั้นโลกจะแตกหรือไง เขาคิดแล้วก็นึกไปถึงตอนเถียงกับแทแบ็กทุกๆ เข้า

“คุณบอดี้การ์ดอีกินด้วยสิครับ ผมเลี้ยง”

“ไม่เป็นไรครับ”

“ลองหน่อยครับ อร่อยนะ”

“ไม่เป็นไรครับ”

“อร่อยจริง ๆ นะครับ”

“ไม่...เป็นไรครับ จริง ๆ ครับ”

ไม่ว่าปฏิเสธกี่ครั้งแต่แบ็กก็คะยั้นคะยออยากเลี้ยงบ้อยๆ ตอนแรกเขานึกว่าอีกฝ่ายแค่หวังดี แต่พอเห็นสีหน้ายิ้มแย้มชอบใจแล้ว ที่แท้คงแค่แกล้งเขาเล่นแหยงๆ อันที่จริงชินฮูก็นี่ก็อยากลองชิมแพรปปาซิเน เอ๊ยแพรปปูซิโนอะไรนั่นเหมือนกัน แต่ภาพบอดีการ์ดสวมสูทดำยืนดูต๋าน้ำหวานปั่นจิวบๆ ช่างคนที่กำลังให้การคุ้มกันจะไม่ดูพิลึกหรือห่อเหี่ยว ดีไม่ดีถ้าถูกไล่ออกฐานไม่เอาการเอางาน เขาคงเถียงไม่ออกด้วยซ้ำ

ชินฮูพิมพ์คีย์บอร์ดต่ออย่างฉุนเฉียว

[8.30 น. สรุปตารางงานกับเลขาฯ

9.00 น. เริ่มทำงาน

10.48 น. ชิมอินยอง ทีมการตลาด เข้าพบ ค่อยเรื่องการตลาดในโซเชี่ยลมีเดีย

11.11 น. ชิมอินยอง ทีมการตลาด กลับ

12.07 น. มื้อเที่ยง กินข้าวกับอิมจงยอนและอีซอนอู (เพื่อน)

1.10 น. กลับบริษัท

1.30 น. ประชุมทีมสนับสนุนงานบริหาร

2.50 น. จบการประชุมทีมสนับสนุนงานบริหาร

9.00 น. เข้ายิม

ไม่มีกิจกรรมต่อจากนี้]

ชินฮูพิมพ์รายงานจนถึงตอนที่แทแบ็กกลับที่พัก เมื่อทำเสร็จก็ส่งเข้าอีเมลเลขาฯของประธานบริหาร พอข้อความแจ้งเตือนว่าส่งอีเมลเรียบร้อยแล้วปรากฏบนหน้าจอ เขาเปิดไฟล์ใหม่ ซึ่งเป็นไฟล์ที่ใช้บันทึกข้อมูลส่วนตัวต่างๆ ของแทแบ็กเอาไว้อ่านเอง

ในวันที่สามของการทำงาน มีหลายข้อที่เขาเขียนเพิ่มนอกจากสามข้อที่เขียนไว้วันแรก